

Bezpečnostní situace v Libyi

Oldřich Kučera
oldrich.kucera@amo.cz

#SUMMIT26

1 JAK ČÍST BACKGROUND?

Tento background, vytvořený pro účely Pražského studentského summitu, je dokument určený pro simulované jednání Rady bezpečnosti OSN. Obsahuje stručné pozadí a vývoj situace v Libyi. Jelikož se jedná primárně o materiál určený k samostudiu a k vytváření stanovisek, některé informace – především postoje některých států zastoupených v Radě bezpečnosti – jsou účelově vynechány či nepříliš zdůrazněny. Background byl napsán v červenci a srpnu 2020, což znamená, že některé informace mohou být v době vydání backgroundu a jednání v simulované Radě bezpečnosti již neaktuální.

2 ÚVOD

Libye je řídko osídlená země na severu Afriky, jejíž břehy omývá Středozemní moře. Tento fakt ji spojuje s dalšími, ovšem často ekonomicky rozvinutějšími státy.¹ Po většinu druhé poloviny 20. století se jednalo o autoritářský režim, který měl sice svou povahou k demokracii velmi daleko, nicméně silou zbraní zvládal udržet na uzdě napjaté vztahy mezi libyjskými národnostními menšinami i jiné projevy občanské neposlušnosti.^{2 3}

Situace panující v Libyi od svržení režimu Muammara Kaddáfího (vládl 1969 - 2011) po událostech Arabského jara v roce 2011⁴ rozdělila mezinárodní sféru na dva, považmo více nesmiřitelných táborů. Ty se zde snaží hájit

své geopolitické zájmy a ovlivnit budoucí vývoj regionu. Zemi přitom sužuje občanská válka mezi vládou v Tripolisu, uznanou OSN, a Libyjskou národní armádou polního maršála Chalífy Haftara, sídlící v Tobruku.⁵ Vše navíc komplikují rozsáhlá naleziště ropy, nacházející se na libyjském území, která tvoří základní kámen libyjské ekonomiky.⁶ Snaha o jejich ovládnutí je totiž důležitým aspektem celého konfliktu.

Ekonomická a politická nestabilita země způsobují migrační krizi, jež ohrožuje jak okolní africké státy, tak i státy Evropské unie, neboť právě skrze Libyi vede jedna z hlavních migračních tras směrem do Evropy.⁷

3 HISTORICKÝ VÝVOJ LIBYE

Libyi významně ovlivňuje již její geografické vymezení.⁸ Rozsáhlá pouštní území jsou až do dnešních dní jen obtížně ovládána centrální vládou, což vede k humanitárním problémům v oblasti, jakož i k nárůstu extremismu.⁹ Stejně význačné hledisko představuje i relativně nedávno nabytá autonomie a stále v živé paměti utkvělá koloniální minulost země. Snahy o demokratickou přeměnu zde historicky nemají na co navazovat.¹⁰ Pro bližší pochopení nynější konfliktu je tedy nutné udělat si krátký historický exkurz.

3.1 Historie

Územní vymezení současného libyjského státu nemá nijak hluboké historické kořeny. Díky své strategické poloze byly pobřežní oblasti klíčovými výspami Římské říše, nicméně rozsáhlá pouštní území na jihu země obývaly především kočovné beduínské kmeny.¹¹ V 16. století pak zemi definitivně ovládla expandující Osmanská říše a udržela si

zde svůj vliv až do počátku 20. století¹², kdy bylo toto území Osmany postoupeno Itálii na základě smlouvy z Laussane.¹³

Itálie pod vedením Benita Mussoliniho následně začala severní část Libye masivně osídlovat svým obyvatelstvem, budovat zde potřebnou infrastrukturu a posilovat tak svůj vliv v regionu. Před začátkem druhé světové války tak žilo v Libyi na 150 000 Italů, kteří tak tvořili až 20 % obyvatel země.¹⁴

Negramotnost dosahovala 90 %, dětská úmrtnost 40 % a většina obyvatel žila v chudobě.

Nutno dodat, že si italská okupační správa nepočínala vůči původnímu obyvatelstvu nijak vybíravě a během italské nadvlády zde dle odhadů zahynulo mezi 250 000–300 000 obyvatel.¹⁵ Z původních Libyjců se stali občané druhé kategorie, bez politického a ekonomického vlivu.¹⁶ Na základě toho musela italská strana čelit poměrně častým revoltám beduínů, které spojovalo islámské náboženské hnutí Senussuiů vedené pozdějším libyjským králem Idrisem al-Sanusím.¹⁷ Vlivem italské prohry v druhé světové válce, jakož i neschopnosti situaci v Libyi efektivně čelit, bylo roku 1951 ustaveno autokratické Libyjské království v čele s již zmiňovaným králem Idrisem.¹⁸

Země byla ovšem v dezolátním stavu. Negramotnost dosahovala 90 %, dětská úmrtnost 40 % a většina obyvatel žila v chudobě.¹⁹ Situaci zvrátil až objev rozsáhlých ropných ložisek v roce 1959.²⁰ Příjmy z ropy plynoucí sice ve velké míře mířily do kapes vládnoucí dynastie a na ní napojených subjektů, nicméně i tak umožnily nastartovat v Libyi raketový ekonomický růst, který zemi transformoval do rychle se rozvíjejícího státu.²¹

3.2 Vojenský převrat a pozdější vývoj

Korupce a neschopnost vlády krále Idrise zaujmout jednoznačné stanovisko vůči Izraeli vedly k nárůstu občanské nespokojenosti. Ta vyvrcholila roku 1969, kdy moc v zemi uchvátila skupina důstojníků vedená Muammarem Kaddáfím²² a postupně vyhlásila tzv. „džamahíriji“, tedy zvláštní typ přímé demokracie, která byla ale de facto řízenou vojenskou diktaturou.²³ Součástí tohoto spikleneckého puče byl i Chalífa Haftara.²⁴

Chalífa Haftar (*1943) – libyjský polní maršál.

Původně oddaný Kaddáfímu.¹²¹ Podílel se na libyjské účasti na občanské válce v sousedním Čadu. Tam byl ovšem poražen a zajat, což znamenalo konec Kaddáfího ambicí v této oblasti.¹²² Poté co byl Haftar propuštěn, emigroval do USA a stal se kritikem Kaddáfího režimu.¹²³ V roce 2011 se zapojil do libyjské občanské války, kde se brzy vypracoval na velitele nové Libyjské národní armády (LNA), vzniklé rozštěpení libyjských ozbrojených složek.¹²⁴

Podílel se na likvidaci buněk Islámského státu v Libyi, avšak později odmítl uznat svrchovanost Vlády národní jednoty (GNA) v Tripolisu, uznávané OSN. Pod záštitou libyjské Sněmovny reprezentantů sídlící v Tobruku rozpoutal na začátku roku 2019 další občanskou válku s cílem dobýt Tripolis a celkově sjednotit Libyi.^{125 126}

Kaddáfího Libye se začala vyhrazovat vůči Západu, uzavřela americké a britské vojenské základny a do značné míry znárodnila svůj ropný průmysl. Kaddáfího režim začal zdůrazňovat arabský nacionalismus, vybudoval silnou armádu a vojensky i ekonomicky podporoval teroristické buňky. Tyto frakce čerpající libyjskou finanční podporu byly aktivní jak v Africe a na Blízkém východě, tak i na evropském kontinentě.²⁵

Libye pokračovala ve své odmítavé politice vůči Západu až do 21. století.²⁶ Coby odpověď na několik bezpečnostních incidentů, jichž se dopustili Libyí podporovaní aktéři, schválila Rada bezpečnosti OSN v roce 1992 mezinárodní sankce vůči Libyi.²⁷ V reakci na obavy z vnější intervence hrozící po událostech 11. září a současně zhoršující se hospodářskou situaci začal Kaddáfího režim pomalu přistupovat k reformám, jež měly liberalizovat trh a zemi více otevřít světu. Libye se zároveň zavázala ukončit svůj jaderný program a nevyrábět chemické zbraně. Cílem bylo si tak napravit pošramocenou mezinárodní reputaci.²⁸

V roce 2011 však vypukly napříč arabským světem protesty namířené vůči vládám jednotlivých států, pro něž se později vžil název „Arabské jaro“.²⁹ Vlna odporu se nevyhnula ani Libyi a zejména severovýchod země povstal proti Kaddáfímu.³⁰ Ten sice reagoval mobilizací armády a policie, nicméně rebelové brzy převzali iniciativu a postupně s podporou NATO dobyli většinu Libye, přičemž v říjnu 2011 opravili i samotného Kaddáfího.³¹

V reakci na zvěrstva, jichž se dopouštěli Kaddáfího přívrženci při potlačování protivládních protestů, schválila Rada bezpečnosti rezoluci č. 1973, v níž vyzvala k okamžitému ukončení útoků vůči civilistům.³² Součástí rezoluce byla i část opravňující členské státy OSN přijmout „veškerá nezbytná opatření“ k ochraně civilistů v Libyi, přičemž byla vyloučena pouze přímá vojenská okupace libyjského území.³³ Rezoluce tedy nepřímo poskytla NATO mandát k leteckým útokům vůči vládním silám, jež brzy přerostly ve snahu pomoci rebelům svrhnout Kaddáfího režim.³⁴ Rusko a Čína, kteří rezoluci kvůli jejímu primárnímu úsilí o ochranu civilistů nevetovali, pozorovali jednání NATO s narůstající nelibostí. Rusko později dokonce obvinilo NATO, že mandát celé rezoluce překračuje a vyzvalo ho k omezení akcí.³⁵

Obr. 1: Ropná naleziště a vojenská situace v Libyi k 22. červnu 2020¹²⁷

4 EKONOMICKO-POLITICKÝ VÝZNAM LIBYE

Libye je od roku 1962 členem Organizace zemí vyvážejících ropu (OPEC).³⁶ Příjmy z ropy a zemního plynu tvoří majoritní část libyjského státního rozpočtu³⁷, přičemž Libye disponuje největšími prokázanými ložisky ropy ze všech afrických států.³⁸ Hlavním odběratelem libyjské ropy je pak Itálie, pro kterou je tok této suroviny klíčový.³⁹

V roce 1953 se Libye stala členským státem Ligy arabských států⁴⁰, přičemž je při porovnání HDP na obyvatele jejím nejbohatším africkým členem.⁴¹ Z dalších meziná-

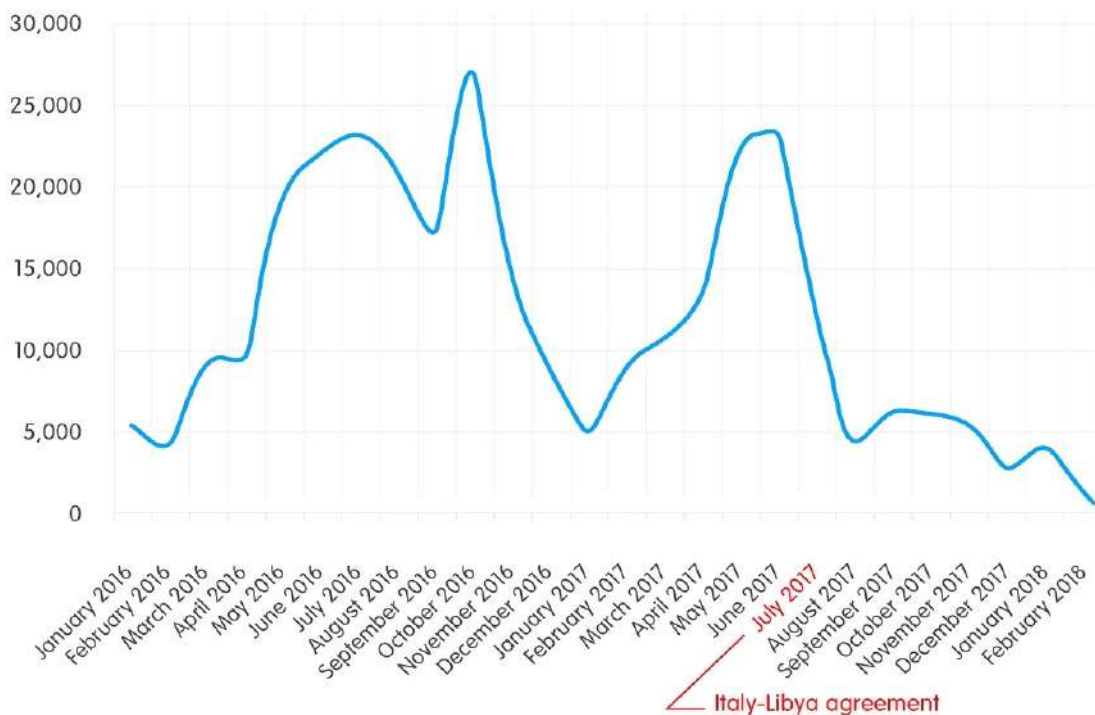
rodních organizací, v nichž se Libye participuje, lze uvést Africkou unii, OSN nebo Mezinárodní měnový fond (IMF).⁴² Zajímavý postoj zaujímá Libye vůči WTO, kde je stále pouze pozorovatelem, ačkoliv se od roku 2004 snaží stát aktivním členem.⁴³

V neposlední řadě je pak Libye důležitým výchozím bodem pro skupiny migrantů snažící se přelout Středozemní moře a dostat se skrze Maltu či Itálii na území Evropské unie.⁴⁴ S tou má Libye uzavřeno několik bilaterálních dohod, na jejichž základě libyjská pobřežní stráž pomáhá střežit vnější hranici EU a vrací migranty zachycené na moři zpátky na území Libye. Na oplátku je poté EU největším dárcem humanitární pomoci a příspěvatelem do rozličných fondů, jež mají za cíl zlepšit socioekonomickou situaci v Libyi.⁴⁵

Libye disponuje největšími prokázanými ložisky ropy ze všech afrických států.

Liga arabských států (též Arabská liga) je regionální organizace, jež čítá 22 členských států plus 4 pozorovatele. Zahrnuje státy Blízkého východu a severovýchodní Afriky, zvláštností je pak členství Komorského svazu. Mezi hlavní cíle ligy patří hospodářská, kulturní a sociální spolupráce, jakož i vzájemná garance suverenity. Nepřímým pojištěním ligy pak tradičně bylo společné vymezování se vůči existenci a politice státu Izrael.^{128 129}

The effects of the Italy-Libya agreement Monthly number of arrivals from Libya to Italy

Obr. 2: Migrace z Libye do Itálie před a po uzavření dohody o omezení migrace³⁰

5 OBČANSKÁ VÁLKA A HUMANITÁRNÍ KRIZE

Po vítězství rebelů nad režimem Muammara Kaddáfího následovaly volby v červenci 2012, které vedly ke zvolení dvousetčlenného Všeobecného národního kongresu (GNC), který měl fungovat coby přechodný parlament.⁴⁶ Mnohé skupiny povstalců však odmítly složit zbraně ve snaze vydobýt si více vlivu.⁴⁷

V roce 2014 byl zvolen nový prozatímní parlament, tzv. Sněmovna reprezentantů (HoR), ta měla zaujmout místo zákonodárského sboru do té doby, než bude vypracována nová ústava.⁴⁸ Stávající vláda (GNC) ovšem odmítla odstoupit.⁴⁹ To vedlo ke vzniku Libyjské národní armády (LNA), jež pod vedením polního maršála Chalífy Haftara rozpoutala občanskou válku s cílem svrhnout vládu GNC v Tripolisu a sjednotit zemi pod Sněmovnou reprezentantů.⁵⁰

5.1 Jedna země, dvě vlády

Na západním libyjském pobřeží si udržel vliv GNC, avšak východní a jižní Libyi brzy ovládly jednotky znepřátelené LNA (viz později).⁵¹ Protože ovšem žádná ze stran nedokázala získat úplnou převahu, začala vznikat po celé Libyi mocenská vakua, v nichž krystalizovaly různé radikální organizace. Města Derna a Sirta na čas ovládli bojovníci Islámského státu a zavedli zde krutovládu po vzoru svých blízkovýchodních kolegů.⁵²

Tibuové – etnická skupina obývající území jižní Libye, kde čítá desítky tisíc příslušníků (zhruba 0,25 % obyvatel).^{131 132} Dále je zastoupena v Čadu, Nigeru a Súdánu. Tibuové, povětšinou muslimové, se žijí jako pastevci či kočovní nomádi. Je pro ně typická přísně zavedená sociální struktura a důraz na pospolitost komunity. V rámci kmenů je často uplatňováno zvykové právo, neboť žijí v odlehlých oblastech, kde nemá centrální vláda plnou kontrolu.¹³³ V Libyi patřili mezi dlouho diskriminovanou skupinu, jež měla jen malé šance proniknout do státní správy. Po svržení Kaddáfího režimu se vedle Tuaregů začali hlásit o svá práva a vytvářet ozbrojené skupiny.¹³⁴

Na jihu země, díky rozsáhlým pouštním plochám obtížně kontrolovatelným, získali rozhodující slovo národnostní menšiny Tuaregů a Tibuů. Tyto kulturně odlišné skupiny spolu posléze začaly vést krvavé boje, které region ještě více destabilizovaly.⁵³

5.2 Pokus o dohodu

V letech 2015 a 2016 proběhla mírová jednání mezi LNA a GNC pod záštitou mezinárodního společenství, jež vedla k vytvoření Vlády národní jednoty (GNA), kterou oficiálně uznala OSN.⁵⁴ Tato vláda měla za cíl spojit znesvářené strany a vytvořit podmínky pro konání nových řádných voleb. V roce 2016 pak odstoupil GNC.⁵⁵

Ačkoliv však LNA a na ní navázaná Sněmovna reprezentantů zprvu Vládu národní jednoty podporovaly, neshody začaly postupně narůstat.⁵⁶ Termín konání voleb se dohodnout nepodařilo a obě strany se čím dál méně chtěly dělit o moc. Sněmovna reprezentantů poté oficiálně zneuznala GNA coby vládu Libye a prohlásila se novou oficiální vládou se sídlem v Tobruku.⁵⁷

5.3 Obléhání Tripolisu

I nadále se konala jednání mezi GNA a LNA, jež zprostředkovávala jak OSN, tak i samostatné suverénní státy, např. Francie.⁵⁸ Přes veškerou snahu však protichůdné zájmy LNA a GNA žádnou finální dohodu neumožnily. Na počátku roku 2019 tedy maršál Chalífa Haftar nařídil generální útok na Tripolis.⁵⁹

I přes podporu, jež se LNA dostávalo ze zahraničí, však nebyla schopna dosáhnout konečného vítězství a nepronikla do centra libyjské metropole.⁶⁰ Když se pak Turecko rozhodlo přímo angažovat ve prospěch GNA a zvrátit poměr sil v regionu, vedlo to sice k vytlačení LNA z Tripolisu, nicméně status quo se nezměnil.⁶¹ V současné době tak žádná ze znesvářených stran nemá výrazně navrch a jakákoliv dohoda se zdá být v nedohlednu.⁶²

5.4 Humanitární situace

Výše rozebírané události způsobily vznik rozsáhlých humanitárních problémů, s nimiž se Libye musí potýkat. Podle UNHCR muselo v Libyi opustit své domovy již přes 400 000 lidí, na jejich podporu pak OSN vyčlenila téměř 85 milionů dolarů.⁶³ Dle informací CIA žije okolo třetiny Libyjců na hranici či pod hranicí chudoby.⁶⁴ Civilní oběti se dle údajů UNSMIL jen od 1. 1. do 31. 3. 2020 pohybovaly ve stovkách. Tento trend bohužel nemá klesající tendenci a obětí na životech stále přibývá.⁶⁵

Města Derna a Sirta na čas ovládli bojovníci Islámského státu a zavedli zde krutovládu po vzoru svých blízkovýchodních kolegů.

6 LIBYE A OSN

Mezinárodní společenství se situací v Libyi aktivně zabývá od zmíněných událostí Arabského jara.⁶⁶ Již 26. února 2011 v rezoluci č. 1970 uvalila Rada bezpečnosti první sankce proti Kaddáfího vládě a zavedla zbrojní embargo vůči Libyi.⁶⁷ Tato rezoluce rovněž přímo hovoří o uplatnění principů plynoucích z dohody známé jako Responsibility to protect (R2P).⁶⁸ Principy R2P pak detailněji implementuje rezoluce č. 1973, v níž Rada bezpečnosti de facto umožňuje cizím státům a vojenským aliancím použití síly v Libyi.⁶⁹ Toho využilo zejména NATO, které tak svými leteckými útoky napomohlo ke svržení Kaddáfího.⁷⁰ Je ovšem nutné uvést, že v případě Libye nebyla idea R2P dotažena do zdárného konce.⁷¹ Zahraniční intervence sice vedly ke změně vlády, nicméně následná stabilizace a obnova válkou zdevastované země, jež jsou pro naplnění idey R2P nezbytné, se prakticky nekonaly.⁷² Zodpovědnější aplikace závazků R2P je tedy jedním z bodů, jimiž by se měla Rada v budoucnu zabývat.

Responsibility to protect (R2P) – Mezinárodní dohoda členských států OSN, jež je reakcí na selhání OSN v případě Rwandy a Jugoslávie.¹³⁵ Zavazuje státy OSN zamezit případným krutostem na civilním obyvatelstvu a předcházet tak válečným zločinům, genocidě, etnickým čistkám a zločinům proti lidskosti.¹³⁶

R2P je vystavěna na třech pilířích, které ukládají chránit své obyvatele jak domovským státům samotným, tak i širší mezinárodní komunitě.¹³⁷ V první řadě je vždy preferováno nenásilné řešení mediací, či mezinárodním nátlakem, avšak v krajním případě lze principy R2P vynutit i použitím síly.¹³⁸ Toto ovšem podléhá schválení Radou bezpečnosti na základě Kapitoly VII Charty OSN.¹³⁹

V reakci na zhoršující se humanitární a politickou situaci v zemi pak byla ještě téhož roku přijata rezoluce č. 2009, jež zřídila Podpůrnou misi Organizace spojených národů v Libyi (UNSMIL).⁷³ V současné době je mandát této mise stanoven rezolucí Rady bezpečnosti č. 2486, která prodloužila mandát mise do 15. září 2020.⁷⁴ Co se týče její velikosti,

v současné době zahrnuje stovky příslušníků OSN, kteří působí coby pozorovatelé, zpravodajští a styční důstojníci a v dalších podpůrných profesích.⁷⁵ Finanční náklady mise se pohybují v desítkách milionů dolarů ročně.⁷⁶

Cílem této nevojenské mise, jejíž mandát byl již opakovaně prodlužován a rozšiřován, je především stabilizovat situaci v zemi, dohlédnout na fungování právního státu a zamezit násilí či diskriminaci.⁷⁷ Dále bychom v programu UNSMIL našli záměr posílit autoritu veřejných institucí, zprostředkovat řádné a svobodné volby, zlepšit ekonomickou situaci Libye (viz. Obr. 3) a v neposlední řadě usmířit zneprátené strany tohoto konfliktu.⁷⁸

Již 26. února 2011 v rezoluci č. 1970 uvalila Rada bezpečnosti první sankce proti Kaddáfího vládě a zavedla zbrojní embargo vůči Libyi.

6.1 Zbrojní embargo a jiné aktivity OSN v Libyi

Kromě UNSMIL působí v Libyi mnoho jiných výborů, podvýborů, úřadů, či zvláštních fondů OSN.⁷⁹ Jmenovitě se jedná např. o Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (UNHCR), Dětský fond Organizace spojených národů (UNICEF), Úřad pro koordinaci humanitárních záležitostí (OCHA), či Světovou zdravotnickou organizaci (WHO).⁸⁰ Všechny výše zmíněné subjekty usilují o zlepšení humanitární situace v zemi, kterou do značné míry poznamenala i pandemie nemoci COVID-19.⁸¹

Jednou z nejviditelnějších snah OSN zamezit občanské válce v Libyi je již zmíněné zbrojní embargo.⁸² To je od svého zavedení v roce 2011 stále v platnosti.⁸³ Pro dodávku zbraní do země je potřebné schválení sankčním výborem Rady bezpečnosti OSN.⁸⁴ Ačkoliv mnohé státy toto embargo navenek podporují, jejich geopolitické zájmy v regionu způsobují, že je vojenský materiál do Libye stále aktivně dodáván.⁸⁵ Ačkoliv se Rada snaží zavádět patřičná opatření, zůstává efektivní vymáhání zbrojního embarga jednou z otázek pro budoucí jednání.⁸⁶

Obr. 3: Vývoj HDP Libye od roku 1984 do roku 2020 v miliardách dolarů⁴⁰

7 STRANY KONFLIKTU

Bezmála deset let trvající občanská válka prohloubila mezery mezi dříve alespoň naoko jednotným národem.⁸⁷ Národnostní menšiny cítily příležitost prosadit své dlouhou dobu opomíjené zájmy a největší povstalecké skupiny, jež zásadní měrou přispěly k pádu diktatury, nehodlaly odložit zbraně bez záruky podílu na moci. Napětí kulminovalo roku 2014, kdy již zmíněný GNC opakovaně odmítl vyhlásit nové volby, což zasadilo všem snahám o demokratickou Libyi dobře mířenou ránu pod pás.⁸⁸

7.1 Vláda národní jednoty (GNA) a jeho spojenci

Mezinárodně uznaná vláda Fayeze al-Sarrajve v Tripolisu (GNA) byla ustavena za pomoci OSN v roce 2015.⁸⁹ V současné době kontroluje zejména západ libyjského pobřeží.⁹⁰ Poté, co s podporou Turecka vytlačila síly LNA z Tripolisu a dobyla zpět město Tarhúna, odmítla navrhované příměří a vrhla svá vojska do bojů o libyjské město Syrta.⁹¹

Ozbrojené složky GNA sestávají ze zbytků oficiální libyjské armády a dalších dobrovolných sborů, zejména pak severosyrských bojovníků. Ti zde bojují na popud Turecka spolu s jeho vojenskými poradci proti silám LNA.^{92 93} Kromě Turecka požívá GNA podporu Itálie, jež se snaží udržet v Libyi své monopolní postavení v těžbě a zpracování ropy.⁹⁴ Mezi další významné spojence Vlády národní jednoty patří Katar, který dodává tolik potřebné finance.⁹⁵ Můžeme také mluvit o opatrné podpoře ze strany Alžírsko či USA.^{96 97}

7.2 Libyjská národní armáda (LNA) a její spojenci

Povstalecká Libyjská národní armáda maršála Chalífy Haftara se sídlem v Tobruku (LNA) se opírá o podporu Sněmovny reprezentantů (HoR), jež se prohlašuje za jediný právoplatný zákonodárny orgán v zemi.⁹⁸ Síly LNA stále ovládají většinu libyjského území, především pak východ země a významná ropná pole nacházející se v centrální části Libye.⁹⁹

Ačkoliv je oficiálně LNA téměř žádný stát neuznává, požívá silnou vojenskou podporu ze strany Ruska, které do regionu údajně vyslalo stovky až tisíce žoldáků tzv. Wagnerovy skupiny.¹⁰⁰

Tuaregové byli po většinu času vlašnými spojenci LNA, nicméně po nejasných událostech toto spojení upadlo.

Jeho cílem je získat vliv ve strategickém libyjském ropném průmyslu.¹⁰¹ Finanční a materiální pomoc pak plyne LNA ze Saudské Arábie a Spojených arabských emirátů, které se obávají radikálních islamistů napojených na dřívější GNC, jehož část stále podporuje GNA.^{102 103} Na straně LNA stojí také Jordánsko.¹⁰⁴

V neposlední řadě pak LNA čerpá podporu ze strany Francie, která se snaží zvýšit svůj vliv v regionu na úkor Itálie, ač jsou obě země členskými státy EU.^{105 106} Stále více se pak za LNA staví i Egypt, který již oznámil svůj úmysl přímé vojenské intervence v Libyi.¹⁰⁷ V současné době je tak jeho postoj pro budoucí vývoj v Libyi klíčový.¹⁰⁸

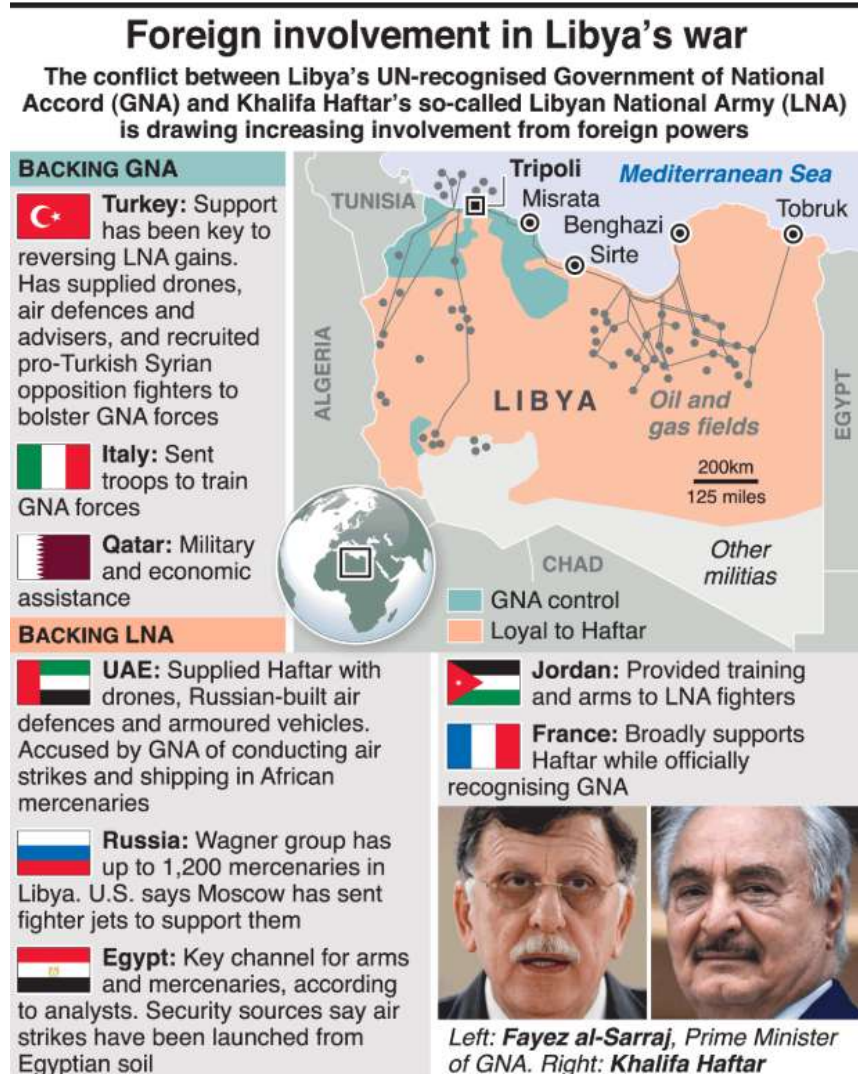
7.3 Islámský stát a další radikální organizace

Nestabilita v Libyi umožnila nárůst moci radikálních islamistických organizací, jež mezi lety 2014 a 2018 ovládaly nezanedbatelnou část země.¹⁰⁹ Kromě Islámského státu, jež dočasně ovládl města Derna a Sirta, zmiňme ještě teroristické organizace

Al-Káida, či Ansar al-Šaría.^{110 111} V posledních letech však jejich moc upadala v důsledku vojenských operací, jež proti nim vedla jak Haftarova LNA, tak i tripolská GNA.^{112 113} Tyto skupiny nicméně dosud libyjské území zcela neopustily, a pakliže se bude občanská válka dále vyostřovat, je možné předpokládat nárůst jejich moci.¹¹⁴

7.4 Národnostní menšiny

Neposledním významným hráčem celého konfliktu jsou pak národnostní menšiny Tibuů a Tuaregů, jež ovládají zejména jih země.¹¹⁵ Tuaregové byli po většinu času vlašnými spojenci LNA, nicméně po nejasných událostech toto spojení upadlo.¹¹⁶ Po roce 2011 vedli Tibuové s Tuaregy etnickou válku, která však s narůstajícím postupem LNA postupně utichala.^{117 118} V reakci na Haftarovu ofenzívu pak vyjádřila obě etnika podporu GNA.^{119 120}

Obr. 4: Přehled aktérů zapojených do libyjské občanské války k 1. 6. 2020 ¹⁴¹

8 SHRNUÍ

Dvě znesvářené vlády, desetitisíce uprchlíků, nestabilní hospodářství a teroristické organizace. To všechno jsou synonyma pro libyjský stát od pádu Kaddáfího diktatury v roce 2011. Za oněch 9 let si země prošla turbulentním vývojem, který stál práci, domov, či dokonce život nespočet jejích obyvatel.

Ekonomika Libye, těžce závislá na nerostných surovinách, je v dezolátním stavu a o klíčová ropná pole se vedou krvavé bitvy. V zemi stále působí spící či dokonce aktivní buňky teroristických organizací jako je Islámský stát. Přes libyjské přístavy se snaží do Evropy proniknout tisíce migrantů a země není ve stavu, kdy by byla schopna je aktivně zadržet. Z výše uvedených skutečností nutně vyplývá, že na situaci v Libyi má a musí mít zájem široké spektrum zahraničních aktérů.

Zájmy těchto hráčů jsou však často velmi protichůdné a z Libye se tak stává další zástupné bojiště současnosti, kde si světové mocnosti vymezují sféry vlivu. Oficiální Vláda národní jednoty (GNA) sídlící v Tripolisu, jíž uznává OSN, nemá pod kontrolou většinu země. Na druhé straně samozvaná Libyjská národní armáda (LNA) maršála Haftara není schopna rozhodující ofenzivy. I přes snahy spojenců obou stran situaci zvrátit, napomoci Libyi k sjednocení a vyhlásit svobodné volby, přetrvává status quo. Je tedy na mezinárodním společenství, v čele s Radou bezpečnosti, aby našlo řešení těchto nelehkých problémů a posunulo Libyi vstříc lepším zítřkům.

9 OTÁZKY PRO JEDNÁNÍ

1. Jaké jsou bilaterální vztahy Vámi zastupovaného státu a Libye?
2. Jakou ze znesvářených stran Váš stát, ať už přímo, či nepřímo, podporuje? Uznává vládu GNA?
3. Má Vámi zastupovaný stát ekonomické či politické zájmy v Libyi? Jaké?
4. Zapojuje se Vaše země do mírových misí v Libyi?
5. Jak se Vaše země staví ke zbrojnímu embargu a finančním sankcím uvaleným na Libyi prostřednictvím OSN?
6. Vysílá Váš stát do Libye humanitární pomoc? V jaké míře?
7. Má Váš stát zájem na vyřešení uprchlické krize v Libyi? Je touto krizí zasažen?
8. Měla by se Rada bezpečnosti v Libyi přímo angažovat a dohlédnout na zdárný průběh demokratických procesů? Jak?
9. Měla by Rada Bezpečnosti prosadit rezoluci namířenou proti maršálu Haftarovi?
10. Měla by Rada Bezpečnosti zprostředkovat mírová jednání a případnou dohodu mezi GNA a LNA?

10 DOPORUČENÉ A ROZŠÍŘUJÍCÍ ZDROJE

Shrnutí celého konfliktu, včetně vymezení jednotlivých aktérů a jejich zájmů

https://www.ecfr.eu/mena/mapping_libya_conflict

Podrobnější dějiny Libye

<https://www.britannica.com/place/Libya/History>

Rozsáhlejší pohled na zájmy jednotlivých aktérů v českém jazyce

<https://ct24.ceskatelevize.cz/svet/2866544-zachrance-libye-nebo-valecny-zlocinec-general-haftar-rozdelil-zapad-jde-o-ropu-i>

Vztahy Libye a Evropské unie, včetně zmapování pomoci poskytované EU

https://eeas.europa.eu/headquarters/headquarters-homepage_en/19163/EU-Libya%2orelations

Informace ke stavu uprchlíků v Libyi

<https://www.unhcr.org/libya.html>

Vývoj HDP Libye za dobu politické krize

<https://data.worldbank.org/indicator/NY.GDP.PCAP.CD?end=2019&locations=LY&start=1993>

Seznam jednání OSN a Rady bezpečnosti na téma Libye

<https://www.securitycouncilreport.org/un-documents/libya/>

Rezoluce UNSC č. 1970, o zavedení finančních sankcí a zbrojního embarga vůči Libyi

[https://www.undocs.org/S/RES/1970%20\(2011\)](https://www.undocs.org/S/RES/1970%20(2011))

Rezoluce UNSC č. 2486, o prodloužení mandátu UNSMIL do 15. září 2020

https://unsmil.unmissions.org/sites/default/files/s_res_2486_e.pdf

Krátké video vysvětlující ve zkratce celý konflikt v Libyi od Deutsche Welle

<https://www.youtube.com/watch?v=IES-MJ68e7E&t=186s>

11 SEZNAM POUŽITÝCH ZDROJŮ

- 1 MOEN, John. Libya Geography. In: WorldAtlas [online]. Quebec: worldatlas.com, c2020, 10 July 2020 [cit. 2020-07-13]. Dostupné z: <https://www.worldatlas.com/webimage/countrys/africa/libya/lyland.htm>
- 2 History of Libya: History. In: ENCYCLOPÆDIA BRITANNICA [online]. Chicago: Encyclopædia Britannica, c2020 [cit. 2020-07-13]. Dostupné z: <https://www.britannica.com/place/Libya/History>
- 3 A History of Modern Libya. In: Middle East Policy Council [online]. Washington, D.C.: MIDDLE EAST POLICY COUNCIL, c2020 [cit. 2020-07-16]. Dostupné z: <https://mepc.org/history-modern-libya>
- 4 Libya Revolt of 2011. In: ENCYCLOPÆDIA BRITANNICA [online]. Chicago: Encyclopædia Britannica, c2020 [cit. 2020-07-13]. Dostupné z: <https://www.britannica.com/event/Libya-Revolt-of-2011>
- 5 ROBINSON, Kali. Who's Who in Libya's War? In: Council on Foreign Relations [online]. New York: Council on Foreign Relations, c2020, 18 June 2020 [cit. 2020-07-13]. Dostupné z: <https://www.cfr.org/in-brief/whos-who-libyas-war>
- 6 Libya: Libya facts and figures. In: Organization of the Petroleum Exporting Countries [online]. Vienna: Organization of the Petroleum Exporting Countries, c2020 [cit. 2020-07-13]. Dostupné z: https://www.opec.org/opec_web/en/about_us/166.htm
- 7 Libya. In: UNHCR: The UN Refugee Agency [online]. Geneva, Switzerland: UNHCR, 2020 [cit. 2020-07-13]. Dostupné z: <https://www.unhcr.org/libya.html>
- 8 MOEN, John. Libya Geography. In: WorldAtlas [online]. Quebec: worldatlas.com, c2020, 10 July 2020 [cit. 2020-07-13]. Dostupné z: <https://www.worldatlas.com/webimage/countrys/africa/libya/lyland.htm>
- 9 Libya: Situation report. In: OCHA: UN Office for the Coordination of Humanitarian Affairs [online]. New York: OCHA, c2020, 8 July 2020 [cit. 2020-07-16]. Dostupné z: <https://reports.unocha.org/en/country/libya/>
- 10 Libya profile - Timeline. In: BBC [online]. London: BBC, c2020, 9 April 2019 [cit. 2020-07-16]. Dostupné z: <https://www.bbc.com/news/world-africa-13755445>
- 11 Gibbon, Edward; Mueller, Hans-Friedrich (2005). The decline and fall of the Roman empire (Modern Library mass market ed.). New York: Modern Library. p. 1258. ISBN 0345478843.
- 12 LUST, Ellen. The Middle East [online]. 15. vydání. Washington, D.C.: CQ Press, an Imprint of SAGE Publications, c2020 [cit. 2020-10-04].
- 13 ANDERSON, Frank Maloy. Treaty of Lausanne, October, 1912. In: Handbook for the Diplomatic History of Europe, Asia, and Africa 1870-1914 [online]. Washington: National Board for Historical Service, 1918 [cit. 2020-07-16]. Dostupné z: <https://www.mtholyoke.edu/acad/intrel/boshtml/bos142.htm>
- 14 History of Libya: History. In: ENCYCLOPÆDIA BRITANNICA [online]. Chicago: Encyclopædia Britannica, c2020 [cit. 2020-07-13]. Dostupné z: <https://www.britannica.com/place/Libya/History#ref46562>
- 15 A History of Modern Libya. In: Middle East Policy Council [online]. Washington, D.C.: MIDDLE EAST POLICY COUNCIL, c2020 [cit. 2020-07-16]. Dostupné z: <https://mepc.org/history-modern-libya>
- 16 Ilan Pappé, The Modern Middle East. Routledge, 2005, ISBN 0-415-21409-2, p. 26.

- 17 History of Libya: History. In: ENCYCLOPÆDIA BRITANNICA [online]. Chicago: Encyclopædia Britannica, c2020 [cit. 2020-07-13]. Dostupné z: <https://www.britannica.com/place/Libya/History#ref46563>
- 18 A History of Modern Libya. In: Middle East Policy Council [online]. Washington, D.C.: MIDDLE EAST POLICY COUNCIL, c2020 [cit. 2020-07-16]. Dostupné z: <https://mepc.org/history-modern-libya>
- 19 A History of Modern Libya. In: Middle East Policy Council [online]. Washington, D.C.: MIDDLE EAST POLICY COUNCIL, c2020 [cit. 2020-07-16]. Dostupné z: <https://mepc.org/history-modern-libya>
- 20 History. In: Lonely Planet [online]. Franklin, Tennessee: Lonely Planet, c2020 [cit. 2020-07-16]. Dostupné z: <https://www.lonelyplanet.com/libya/background/history/a/nar/9d57db35-329a-48ff-82ec-80dc8288a8fa/355355>
- 21 A History of Modern Libya. In: Middle East Policy Council [online]. Washington, D.C.: MIDDLE EAST POLICY COUNCIL, c2020 [cit. 2020-07-16]. Dostupné z: <https://mepc.org/history-modern-libya>
- 22 History of Libya: History. In: ENCYCLOPÆDIA BRITANNICA [online]. Chicago: Encyclopædia Britannica, c2020 [cit. 2020-07-13]. Dostupné z: <https://www.britannica.com/place/Libya/The-discovery-of-oil>
- 23 TURNER, Barry. Libya. In: Springer [online]. Basel: Springer Nature Switzerland, c2020 [cit. 2020-07-16]. Dostupné z: https://link.springer.com/chapter/10.1007%2F978-1-349-59051-3_255
- 24 Khalifa Haftar: The Libyan general with big ambitions. In: BBC [online]. London: BBC, c2020, 8 April 2019 [cit. 2020-07-16]. Dostupné z: <https://www.bbc.com/news/world-africa-27492354>
- 25 History of Libya: History. In: ENCYCLOPÆDIA BRITANNICA [online]. Chicago: Encyclopædia Britannica, c2020 [cit. 2020-07-13]. Dostupné z: <https://www.britannica.com/place/Libya/The-discovery-of-oil#ref46565>
- 26 History. In: Lonely Planet [online]. Franklin, Tennessee: Lonely Planet, c2020 [cit. 2020-07-16]. Dostupné z: <https://www.lonelyplanet.com/libya/background/history/a/nar/9d57db35-329a-48ff-82ec-80dc8288a8fa/355355>
- 27 Resolution 748: Libyan Arab Jamahiriya (31 Mar). In: UNSCR [online]. New York: UNSCR, c2013-2020 [cit. 2020-07-16]. Dostupné z: <http://unscr.com/en/resolutions/748>
- 28 History of Libya: History. In: ENCYCLOPÆDIA BRITANNICA [online]. Chicago: Encyclopædia Britannica, c2020 [cit. 2020-07-13]. Dostupné z: <https://www.britannica.com/place/Libya/The-discovery-of-oil#ref46565>
- 29 Arab Spring. In: A+E Newtworks [online]. New York: A & E Television Networks, c2020, 17 Jan 2020 [cit. 2020-07-16]. Dostupné z: <https://www.history.com/topics/middle-east/arab-spring>
- 30 Libya: Information on the anti-Gaddafi revolutionary (rebel) groups Jadhū and Yufferin, including background and activities; state protection offered to anti-Gaddafi rebel groups by the current regime (2010-December 2014). In: Refworld [online]. Geneva, Switzerland: UNHCR, C2020 [cit. 2020-07-16]. Dostupné z: <https://www.refworld.org/docid/54ca22f24.html>
- 31 History. In: Lonely Planet [online]. Franklin, Tennessee: Lonely Planet, c2020 [cit. 2020-07-16]. Dostupné z: <https://www.lonelyplanet.com/libya/background/history/a/nar/9d57db35-329a-48ff-82ec-80dc8288a8fa/355355>
- 32 Resolution 1973 (2011). In: United Nations [online]. New York: Security Council, c2020 [cit. 2020-07-30]. Dostupné z: [https://www.undocs.org/S/RES/1973%20\(2011\)](https://www.undocs.org/S/RES/1973%20(2011))
- 33 Tamtéž.
- 34 GREEN, Matthew. To What Extent Was the NATO Intervention in Libya a Humanitarian Intervention? In: E-In-

ternational Relations [online]. E-International Relations, c2020, 6 Feb 2019 [cit. 2020-07-30]. Dostupné z: <https://www.e-ir.info/2019/02/06/to-what-extent-was-the-nato-intervention-in-libya-a-humanitarian-intervention/>

35 NATO war in Libya violates U.N. mandate, Russia says. In: Reuters [online]. London: Reuters, c2020, 19 April 2011 [cit. 2020-08-08]. Dostupné z: <https://www.reuters.com/article/us-russia-libya/nato-war-in-libya-violates-u-n-mandate-russia-says-idUSTRE73L26D20110419>

36 Libya: Libya facts and figures. In: Organization of the Petroleum Exporting Countries [online]. Vienna: Organization of the Petroleum Exporting Countries, c2020 [cit. 2020-07-13]. Dostupné z: https://www.opec.org/opec_web/en/about_us/166.htm

37 Libya. In: Central Intelligence Agency [online]. Langley, Virginia, U.S.: CIA, c2020 [cit. 2020-07-18]. Dostupné z: <https://www.cia.gov/library/publications/the-world-factbook/geos/ly.html>

38 OPEC Share of World crude oil reserves, 2018. In: OPEC [online]. Vienna: Organization of the Petroleum Exporting Countries, c2020 [cit. 2020-07-18]. Dostupné z: https://www.opec.org/opec_web/en/data_graphs/330.htm

39 Italy. In: Eia [online]. Washington, DC: U.S. Energy Information Administration, c2020 [cit. 2020-07-18]. Dostupné z: <https://www.eia.gov/international/analysis/country/ITA>

40 Arab League. In: ENCYCLOPÆDIA BRITANNICA [online]. Chicago: Encyclopædia Britannica, c2020 [cit. 2020-07-18]. Dostupné z: <https://www.britannica.com/topic/Arab-Fund-for-Economic-and-Social-Development>

41 GDP per capita (current US\$). In: The World Bank [online]. Washington, D.C.: The World Bank Group, c2020 [cit. 2020-07-18]. Dostupné z: <https://data.worldbank.org/indicator/NY.GDP.PCAP.CD>

42 INTERNATIONAL ORGANIZATION PARTICIPATION. In: Central Intelligence Agency [online]. Langley, Virginia, U.S.: CIA, c2020 [cit. 2020-07-18]. Dostupné z: <https://www.cia.gov/library/publications/the-world-factbook/fields/317.html>

43 Libya. In: WTO [online]. Geneva, Switzerland: World Trade Organization, c2020 [cit. 2020-07-18]. Dostupné z: https://www.wto.org/english/thewto_e/acc_e/a1_libya_e.htm#status

44 Libya. In: UNHCR: The UN Refugee Agency [online]. Geneva, Switzerland: UNHCR, 2020 [cit. 2020-07-13]. Dostupné z: <https://www.unhcr.org/libya.html>

45 EU-Libya relations. In: European Union External Action [online]. Brussels: EU, c2020, 25 September 2019 [cit. 2020-07-18]. Dostupné z: https://eeas.europa.eu/headquarters/headquarters-homepage_en/19163/EU-Libya%20relations

46 Tamtéž.

47 History. In: Lonely Planet [online]. Franklin, Tennessee: Lonely Planet, c2020 [cit. 2020-07-16]. Dostupné z: <https://www.lonelyplanet.com/libya/background/history/a/nar/9d57db35-329a-48ff-82ec-80dc8288a8fa/355355>

48 Who's Who in Libya's War? In: Council on Foreign Relations [online]. New York: Council on Foreign Relations, c2020, 18 June 2020 [cit. 2020-07-24]. Dostupné z: <https://www.cfr.org/in-brief/whos-who-libyas-war>

49 Tamtéž.

50 Libya profile - Timeline. In: BBC [online]. London: BBC, c2020, 9 April 2019 [cit. 2020-07-16]. Dostupné z: <https://www.bbc.com/news/world-africa-13755445>

51 A QUICK GUIDE TO LIBYA'S MAIN PLAYERS. In: European Council on Foreign Relations [online]. London: Eu-

ropean Council on Foreign Relations, c2020 [cit. 2020-07-24]. Dostupné z: https://www.ecfr.eu/mena/mapping_libya_conflict

52 Tamtéž.

53 Feuding tribes unite as new civil war looms in Libya's south. In: Middle East Eye [online]. London: Middle East Eye, c2020 [cit. 2020-07-24]. Dostupné z: <https://www.middleeasteye.net/news/feuding-tribes-unite-new-civil-war-looms-libyas-south>

54 Why is Libya so lawless? In: BBC [online]. London: BBC, c2020, 23 Jan 2020 [cit. 2020-07-24]. Dostupné z: <https://www.bbc.com/news/world-africa-24472322>

55 Libya's Tripoli government to step down. In: BBC [online]. London: BBC, c2020, 5 April 2016 [cit. 2020-07-24]. Dostupné z: <https://www.bbc.com/news/world-africa-35974641>

56 Libyan unity government moves to take power, asserting sole authority to rule. In: The Guardian [online]. London: Guardian News & Media Limited or its affiliated companies, c2020 [cit. 2020-07-24]. Dostupné z: <https://www.theguardian.com/world/2016/mar/13/libyan-unity-government-moves-to-take-power-as-sole-ruling-authority>

57 Libya's UN-backed government gets 'no confidence' vote. In: Al Jazeera [online]. Doha: Al Jazeera Media Network, c2020 [cit. 2020-07-24]. Dostupné z: <https://www.aljazeera.com/news/2016/08/libya-backed-government-confidence-vote-160822150247789.html>

58 Civil War in Libya. In: Council on Foreign Relations [online]. New York: Council on Foreign Relations, c2020 [cit. 2020-07-24]. Dostupné z: <https://www.cfr.org/global-conflict-tracker/conflict/civil-war-libya>

59 Haftar closes in on Tripoli: Where is the international community? In: Atlantic Council [online]. Washington, D.C.: Atlantic Council, c2019, 17 Dec 2019 [cit. 2020-07-24]. Dostupné z: <https://www.atlanticcouncil.org/blogs/new-atlanticist/haftar-closes-in-on-tripoli-where-is-the-international-community/>

60 Factbox: Who's involved in Libya's war and why. In: Reuters [online]. London: Reuters, c2020, 29 May 2020 [cit. 2020-07-24]. Dostupné z: <https://www.reuters.com/article/us-libya-security-intervention-factbox/factbox-whos-involved-in-libyas-war-and-why-idUSKBN2351Wo>

61 Libya conflict: GNA regains full control of Tripoli from Gen Haftar. In: BBC [online]. London: BBC, c2020, 4 June 2020 [cit. 2020-07-24]. Dostupné z: <https://www.bbc.com/news/world-africa-52920373>

62 <https://news.un.org/en/story/2020/07/1067961>. In: UN News [online]. New York: United Nations, c2020, 8 July 2020 [cit. 2020-07-24]. Dostupné z: <https://news.un.org/en/story/2020/07/1067961>

63 Libya. In: UNHCR [online]. Geneva, Switzerland: UNHCR, C2020 [cit. 2020-07-30]. Dostupné z: <https://data2.unhcr.org/en/country/lby>

64 POPULATION BELOW POVERTY LINE. In: Central Intelligence Agency [online]. Langley, Virginia, U.S.: CIA, c2020 [cit. 2020-07-30]. Dostupné z: <https://www.cia.gov/library/publications/the-world-factbook/fields/221.html>

65 Civilian casualties report from 1 January - 31 March 2020. In: Reliefweb [online]. New York: OCHA, C2020 [cit. 2020-07-30]. Dostupné z: <https://reliefweb.int/report/libya/civilian-casualties-report-1-january-31-march-2020>

66 History of Libya: History. In: ENCYCLOPÆDIA BRITANNICA [online]. Chicago: Encyclopædia Britannica, c2020 [cit. 2020-07-13]. Dostupné z: <https://www.britannica.com/place/Libya/The-discovery-of-oil>

67 Resolution 1970 (2011). In: United Nations [online]. New York: Security Council, c2020 [cit. 2020-07-27]. Dostupné

z: [https://www.undocs.org/S/RES/1970%20\(2011\)](https://www.undocs.org/S/RES/1970%20(2011))

68 Tamtéž.

69 Resolution 1973 (2011). In: United Nations [online]. New York: Security Council, 2020 [cit. 2020-07-30]. Dostupné z: [https://www.undocs.org/S/RES/1973%20\(2011\)](https://www.undocs.org/S/RES/1973%20(2011))

70 NATO and Libya (Archived). In: North Atlantic Treaty Organization [online]. Brussels: NATO, 2020 [cit. 2020-07-30]. Dostupné z: https://www.nato.int/cps/en/natohq/topics_71652.htm

71 Responsibility to Protect at a Crossroads: The Crisis in Libya. In: Humanity in Action [online]. New York: Humanity in Action, 2020 [cit. 2020-07-30]. Dostupné z: https://www.humanityinaction.org/knowledge_detail/responsibility-to-protect-at-a-crossroads-the-crisis-in-libya/

72 Tamtéž.

73 Resolution 2009 (2011). In: United Nations [online]. New York: Security Council, 2020 [cit. 2020-07-27]. Dostupné z: [https://www.undocs.org/S/RES/2009%20\(2011\)](https://www.undocs.org/S/RES/2009%20(2011))

74 Resolution 2486 (2019). In: United Nations [online]. New York: Security Council, 2020 [cit. 2020-07-27]. Dostupné z: [https://undocs.org/s/res/2486\(2019\)](https://undocs.org/s/res/2486(2019))

75 Estimates in respect of special political missions, good offices and other political initiatives authorized by the General Assembly and/or the Security Council: Thematic cluster III: United Nations Support Mission in Libya. In: Security Council Report [online]. New York: United Nations, 2020 [cit. 2020-07-30]. Dostupné z: https://www.securitycouncilreport.org/atf/cf/%7B65BF9B-6D27-4E9C-8CD3-CF6E4FF96FF9%7D/a_68_327_add.12.pdf

76 Tamtéž.

77 MANDATE. In: UNSMIL [online]. New York: United Nations, 2020 [cit. 2020-07-27]. Dostupné z: <https://unsmil.unmissions.org/mandate>

78 UN IN LIBYA. In: UNSMIL [online]. New York: United Nations, 2020 [cit. 2020-07-27]. Dostupné z: <https://unsmil.unmissions.org/un-libya>

79 Tamtéž.

80 Tamtéž.

81 Libya: COVID-19 - Situation Report No. 7, As of 22 June 2020. In: Reliefweb [online]. New York: OCHA, 2020 [cit. 2020-07-27]. Dostupné z: <https://reliefweb.int/report/libya/libya-covid-19-situation-report-no-7-22-june-2020>

82 Resolution 1970 (2011). In: United Nations [online]. New York: Security Council, 2020 [cit. 2020-07-27]. Dostupné z: [https://www.undocs.org/S/RES/1970%20\(2011\)](https://www.undocs.org/S/RES/1970%20(2011))

83 UN Arms embargo on Libya. In: STOCKHOLM INTERNATIONAL PEACE RESEARCH INSTITUTE [online]. Solna, Sweden: SIPRI, 2020 [cit. 2020-07-27]. Dostupné z: https://www.sipri.org/databases/embargoes/un_arms_embargoes/libya/libya_2011

84 Tamtéž.

85 Several countries violated Libya arms embargo since Berlin summit: UN. In: Deutsche Welle [online]. Bonn: Deutsche Welle, 2020 [cit. 2020-07-27]. Dostupné z: <https://www.dw.com/en/several-countries-violated-libya-arms-embargo>

-since-berlin-summit-un/a-52152283

86 Security Council Extends Authorization to Inspect Vessels Suspected of Violating Libya Arms Embargo, Unanimously Adopting Resolution 2526 (2020). In: United Nations [online]. New York: United Nations, 2020 [cit. 2020-07-27]. Dostupné z: <https://www.un.org/press/en/2020/sc14206.doc.htm>

87 A QUICK GUIDE TO LIBYA'S MAIN PLAYERS. In: European Council on Foreign Relations [online]. London: European Council on Foreign Relations, 2020 [cit. 2020-07-24]. Dostupné z: https://www.ecfr.eu/mena/mapping_libya_conflict

88 Who's Who in Libya's War? In: Council on Foreign Relations [online]. New York: Council on Foreign Relations, 2020, 18 June 2020 [cit. 2020-07-24]. Dostupné z: <https://www.cfr.org/in-brief/whos-who-libyas-war>

89 Tamtéž.

90 A QUICK GUIDE TO LIBYA'S MAIN PLAYERS. In: European Council on Foreign Relations [online]. London: European Council on Foreign Relations, 2020 [cit. 2020-07-24]. Dostupné z: https://www.ecfr.eu/mena/mapping_libya_conflict

91 Libyjská vláda, kterou podporuje OSN, odmítla příměří. Sarrádžovy síly táhnou na ropná pole v Syrtě. In: ČT24 [online]. Praha: Česká televize, 2020, 8 June 2020 [cit. 2020-07-24]. Dostupné z: <https://ct24.ceskatelevize.cz/svet/3115013-libyjska-vlada-ktou-podporuje-osn-odmitla-primeri-sarradzovy-sily-tahnou-na-ropna>

92 A QUICK GUIDE TO LIBYA'S MAIN PLAYERS. In: European Council on Foreign Relations [online]. London: European Council on Foreign Relations, 2020 [cit. 2020-07-24]. Dostupné z: https://www.ecfr.eu/mena/mapping_libya_conflict

93 Factbox: Who's involved in Libya's war and why. In: Reuters [online]. London: Reuters, 2020, 29 May 2020 [cit. 2020-07-24]. Dostupné z: <https://www.reuters.com/article/us-libya-security-intervention-factbox/factbox-whos-involved-in-libyas-war-and-why-idUSKBN2351Wo>

94 Boj o ropu i prestiž. Libye je strategickou zemí, k míru má ale stále daleko. In: ČT24 [online]. Praha: Česká televize, 2020, 8 June 2020 [cit. 2020-07-24]. Dostupné z: <https://ct24.ceskatelevize.cz/svet/3025604-libyjska-valka-vytvorila-neobvyklo-spojenci-italie-s-tureckem-stoji-proti-francii-s>

95 Libya's war: Who is supporting whom. In: Al Jazeera [online]. Doha: Al Jazeera Media Network, 2020, 9 Jan 2020 [cit. 2020-07-24]. Dostupné z: <https://www.aljazeera.com/news/2020/01/libya-war-supporting-200104110325735.html>

96 Who's Who in Libya's War? In: Council on Foreign Relations [online]. New York: Council on Foreign Relations, 2020, 18 June 2020 [cit. 2020-07-24]. Dostupné z: <https://www.cfr.org/in-brief/whos-who-libyas-war>

97 A QUICK GUIDE TO LIBYA'S MAIN PLAYERS. In: European Council on Foreign Relations [online]. London: European Council on Foreign Relations, 2020 [cit. 2020-07-24]. Dostupné z: https://www.ecfr.eu/mena/mapping_libya_conflict

98 Tamtéž.

99 Tamtéž.

100 Boj o ropu i prestiž. Libye je strategickou zemí, k míru má ale stále daleko. In: ČT24 [online]. Praha: Česká televize, 2020, 8 June 2020 [cit. 2020-07-24]. Dostupné z: <https://ct24.ceskatelevize.cz/svet/3025604-libyjska-valka-vytvorila-neobvyklo-spojenci-italie-s-tureckem-stoji-proti-francii-s>

101 Tamtéž.

102 Tamtéž.

103 Factbox: Who's involved in Libya's war and why. In: Reuters [online]. London: Reuters, c2020, 29 May 2020 [cit. 2020-07-24]. Dostupné z: <https://www.reuters.com/article/us-libya-security-intervention-factbox/factbox-whos-involved-in-libyas-war-and-why-idUSKBN2351Wo>

104 Tamtéž.

105 Libya's war: Who is supporting whom. In: Al Jazeera [online]. Doha: Al Jazeera Media Network, c2020, 9 Jan 2020 [cit. 2020-07-24]. Dostupné z: <https://www.aljazeera.com/news/2020/01/libya-war-supporting-200104110325735.html>

106 Factbox: Who's involved in Libya's war and why. In: Reuters [online]. London: Reuters, c2020, 29 May 2020 [cit. 2020-07-24]. Dostupné z: <https://www.reuters.com/article/us-libya-security-intervention-factbox/factbox-whos-involved-in-libyas-war-and-why-idUSKBN2351Wo>

107 Egypt's parliament approves troop deployment in Libya. In: Deutsche Welle [online]. Bonn: Deutsche Welle, c2020 [cit. 2020-08-08]. Dostupné z: <https://www.dw.com/en/egypts-parliament-approves-troop-deployment-in-libya/a-54247567>

108 Will The Egyptian And Turkish Militaries Clash In Libya? In: Forbes [online]. Jersey City: Forbes Media, c2020 [cit. 2020-07-24]. Dostupné z: <https://www.forbes.com/sites/pauliddon/2020/07/09/will-the-egyptian-and-turkish-militaries-clash-in-libya/#4694fb4b2ea4>

109 History of Libya: History. In: ENCYCLOPÆDIA BRITANNICA [online]. Chicago: Encyclopædia Britannica, c2020 [cit. 2020-07-24]. Dostupné z: <https://www.britannica.com/place/Libya/The-discovery-of-oil>

110 A QUICK GUIDE TO LIBYA'S MAIN PLAYERS. In: European Council on Foreign Relations [online]. London: European Council on Foreign Relations, c2020 [cit. 2020-07-24]. Dostupné z: https://www.ecfr.eu/mena/mapping_libya_conflict

111 Who's Who in Libya's War? In: Council on Foreign Relations [online]. New York: Council on Foreign Relations, c2020, 18 June 2020 [cit. 2020-07-24]. Dostupné z: <https://www.cfr.org/in-brief/whos-who-libyas-war>

112 A QUICK GUIDE TO LIBYA'S MAIN PLAYERS. In: European Council on Foreign Relations [online]. London: European Council on Foreign Relations, c2020 [cit. 2020-07-24]. Dostupné z: https://www.ecfr.eu/mena/mapping_libya_conflict

113 History of Libya: History. In: ENCYCLOPÆDIA BRITANNICA [online]. Chicago: Encyclopædia Britannica, c2020 [cit. 2020-07-24]. Dostupné z: <https://www.britannica.com/place/Libya/The-discovery-of-oil>

114 TRAUTHIG, Inga Kristina. Islamic State in Libya: From Force to Farce? In: The International Centre for the Study of Radicalisation [online]. London: ICSR, c2020 [cit. 2020-07-24]. Dostupné z: <https://icsr.info/wp-content/uploads/2020/03/ICSR-Report-Islamic-State-in-Libya-From-Force-to-Farce.pdf>

115 Push for southern Libya tests ethnic ties and regional alliances. In: Výsledky hledání Webové výsledky s odkazy na podstránky The International Institute for Strategic Studies [online]. London: IISS, c2020 [cit. 2020-07-24]. Dostupné z: <https://www.iiss.org/blogs/analysis/2019/03/southern-libya>

116 Feuding tribes unite as new civil war looms in Libya's south. In: Middle East Eye [online]. London: Middle East Eye, c2020 [cit. 2020-07-24]. Dostupné z: <https://www.middleeasteye.net/news/feuding-tribes-unite-new-civil-war-looms-libyas-south>

117 Tamtéž.

118 Push for southern Libya tests ethnic ties and regional alliances. In: Výsledky hledání Webové výsledky s odkazy na podstránky The International Institute for Strategic Studies [online]. London: IISS, 2020 [cit. 2020-07-24]. Dostupné z: <https://www.iiss.org/blogs/analysis/2019/03/southern-libya>

119 Feuding tribes unite as new civil war looms in Libya's south. In: Middle East Eye [online]. London: Middle East Eye, 2020 [cit. 2020-07-24]. Dostupné z: <https://www.middleeasteye.net/news/feuding-tribes-unite-new-civil-war-looms-libyas-south>

120 Libya's Tuareg brigades recognise GNA. In: Middle East Monitor [online]. London: Ardi Associates, 2009-2020, 10 June 2020 [cit. 2020-07-24]. Dostupné z: <https://www.middleeastmonitor.com/20200610-libyas-tuareg-brigades-recognise-gna/>

121 Khalifah Haftar: Libyan general. In: ENCYCLOPÆDIA BRITANNICA [online]. Chicago: Encyclopædia Britannica, 2020 [cit. 2020-07-17]. Dostupné z: <https://www.britannica.com/biography/Khalifah-Haftar>

122 A History of Modern Libya. In: Middle East Policy Council [online]. Washington, D.C.: MIDDLE EAST POLICY COUNCIL, 2020 [cit. 2020-07-16]. Dostupné z: <https://mepc.org/history-modern-libya>

123 Khalifa Haftar: The Libyan general with big ambitions. In: BBC [online]. London: BBC, 2020, 8 April 2019 [cit. 2020-07-16]. Dostupné z: <https://www.bbc.com/news/world-africa-27492354>

124 Khalifah Haftar: Libyan general. In: ENCYCLOPÆDIA BRITANNICA [online]. Chicago: Encyclopædia Britannica, 2020 [cit.

2020-07-17]. Dostupné z: <https://www.britannica.com/biography/Khalifah-Haftar>

125 Tamtéž.

126 BADI, Emadeddin. At a Glance: Libya's Transformation 2011-2018: Power, Legitimacy and the Economy. In: Democracy Reporting International [online]. Berlin: Democracy Reporting International gGmbH, 2016 [cit. 2020-07-17]. Dostupné z: <https://www.democracy-reporting.org/libya-political-transformation-timeline/assets/Libyas-Transformation-2011-2018.pdf>

127 MILITARY SITUATION IN LIBYA ON JUNE 22, 2020. In: South Front [online]. SouthFront (SF), 2019 [cit. 2020-07-19]. Dostupné z: https://southfront.org/wp-content/uploads/2020/06/22june_Libyan_War_Map-1536x1536.jpg

128 Arab League. In: ENCYCLOPÆDIA BRITANNICA [online]. Chicago: Encyclopædia Britannica, 2020 [cit. 2020-07-18]. Dostupné z: <https://www.britannica.com/topic/Arab-Fund-for-Economic-and-Social-Development>

129 The Arab League. In: Council on Foreign Relations [online]. New York: Council on Foreign Relations, 2020 [cit. 2020-07-19]. Dostupné z: <https://www.cfr.org/background/arab-league>

130 Monthly number of arrivals from Libya to Italy. In: European Council on Foreign Relations [online]. London: European Council on Foreign Relations, 2020 [cit. 2020-07-19]. Dostupné z: https://www.ecfr.eu/images/mapping_migration/4/migration%20graphs-03.jpg

131 Libyan crisis expanded: Toubou people fear "ethnic cleansing". In: Nationalia [online]. Barcelona: CIEMEN, 2020 [cit. 2020-07-27]. Dostupné z: <https://www.nationalia.info/new/9530/libyan-crisis-expanded-toubou-people-fear-ethnic-cleansing#prettyPhoto>

132 World Directory of Minorities and Indigenous Peoples - Libya : Tebu. In: Refworld [online]. Geneva, Switzerland:

UNHCR, c2020 [cit. 2020-07-27]. Dostupné z: <https://www.refworld.org/docid/5b9fb6ae7.html>

133 Matriarchal and Tribal Identity, Community Resilience, and Vulnerability in South Libya. In: United States Institute of Peace [online]. Washington, D.C.: United States Institute of Peace, c2020 [cit. 2020-07-27]. Dostupné z: <https://www.usip.org/sites/default/files/2017-12/sr416-matriarchal-and-tribal-identity-community-resilience-and-vulnerability-in-south-libya.pdf>

134 World Directory of Minorities and Indigenous Peoples - Libya : Tebu. In: Refworld [online]. Geneva, Switzerland: UNHCR, c2020 [cit. 2020-07-27]. Dostupné z: <https://www.refworld.org/docid/5b9fb6ae7.html>

135 RESPONSIBILITY TO PROTECT. In: United Nations [online]. New York: United Nations, c2020 [cit. 2020-07-30]. Dostupné z: <https://www.un.org/en/genocideprevention/about-responsibility-to-protect.shtml>

136 Tamtéž.

137 WHAT IS R2P? In: Global Centre for the Responsibility to Protect [online]. New York: Ralph Bunche Institute for International Studies, c2020 [cit. 2020-07-30]. Dostupné z: <https://www.globalr2p.org/what-is-r2p/>

138 Tamtéž.

139 UN Charter (full text). In: United Nations [online]. New York: United Nations, c2020 [cit. 2020-07-30]. Dostupné z: <https://www.un.org/en/sections/un-charter/un-charter-full-text/>

140 Libya: Gross domestic product (GDP) in current prices from 1984 to 2021: (in billion international dollars). In: Statista [online]. New York: Statista, c2020 [cit. 2020-07-27]. Dostupné z: <https://www.statista.com/statistics/455600/gross-domestic-product-gdp-in-libya/>

141 Libya's proxy war draws parallels with Syrian conflict. In: Graphic News [online]. London: Graphic News, c2020 [cit. 2020-07-30]. Dostupné z: <https://www.graphicnews.com/en/pages/40242/military-foreign-involvement-in-libya-war>

Pražský studentský summit

Pražský studentský summit je unikátní vzdělávací projekt existující od roku 1995. Každoročně vzdělává přes 300 studentů středních i vysokých škol o současných globálních tématech, a to především prostřednictvím simulace jednání tří klíčových mezinárodních organizací – OSN, NATO a EU.

- studentsummit.cz
- summit@amo.cz
- facebook.com/studentsummit
- instagram.com/praguestudentsummit
- twitter.com/studentsummit
- youtube.com/studentsummit

Asociace pro mezinárodní otázky (AMO)

AMO je nevládní nezisková organizace založená v roce 1997 za účelem výzkumu avzdělávání v oblasti mezinárodních vztahů. Tento přední český zahraničně politický think-tank není spjat s žádnou politickou stranou ani ideologií. Svou činností podporuje aktivní přístup k zahraniční politice, poskytuje nestrannou analýzu mezinárodního dění a otevírá prostor k fundované diskusi.

Oldřich Kučera

Autor je spolupracovníkem Asociace pro mezinárodní otázky a členem přípravného týmu Pražského studentského summitu.

AMO.CZ

The Kellner
Family
Foundation

TOP PARTNEŘI

Ministerstvo zahraničních věcí
České republikyEvropská
komise

Zastoupení v České republice

MINISTERSTVO ŠKOLSTVÍ,
MLÁDEŽE A TĚLOVÝCHOVY

PARTNEŘI

UNIVERZITA
KARLOVA
V PRAZE

ambassy

Embassy of Canada
Ambassade du CanadaAUTO ZRUCKÝ
DEALER NISSANUNITED NATIONS
Informační centrum OSN v PrazeMěstská
část
Praha
6PROGRAM MLADÝCH
DELEGÁTŮ ČR DO OSN

MEDIÁLNÍ PARTNER

RESPEKT**Autor:** Oldřich Kučera**Imprimatur:** Barbora Novotná, Eliška Křížová, Josef Kučera**Jazyková úprava:** Sára Abboudová, Barbora Novotná, Anna Zadražilová**Sazba:** Tereza Ondráčková**Grafická úprava:** Lucie Vodvářková**Vydala Asociace pro mezinárodní otázky (AMO)
pro potřeby XXVI. ročníku Pražského studentského
summitu.**

© AMO 2020

Asociace pro mezinárodní otázky (AMO)

Žitná 27, 110 00 Praha 1

Tel.: +420 224 813 460, e-mail: summit@amo.cz

IČ: 65 99 95 33

www.amo.cz**www.studentsummit.cz**